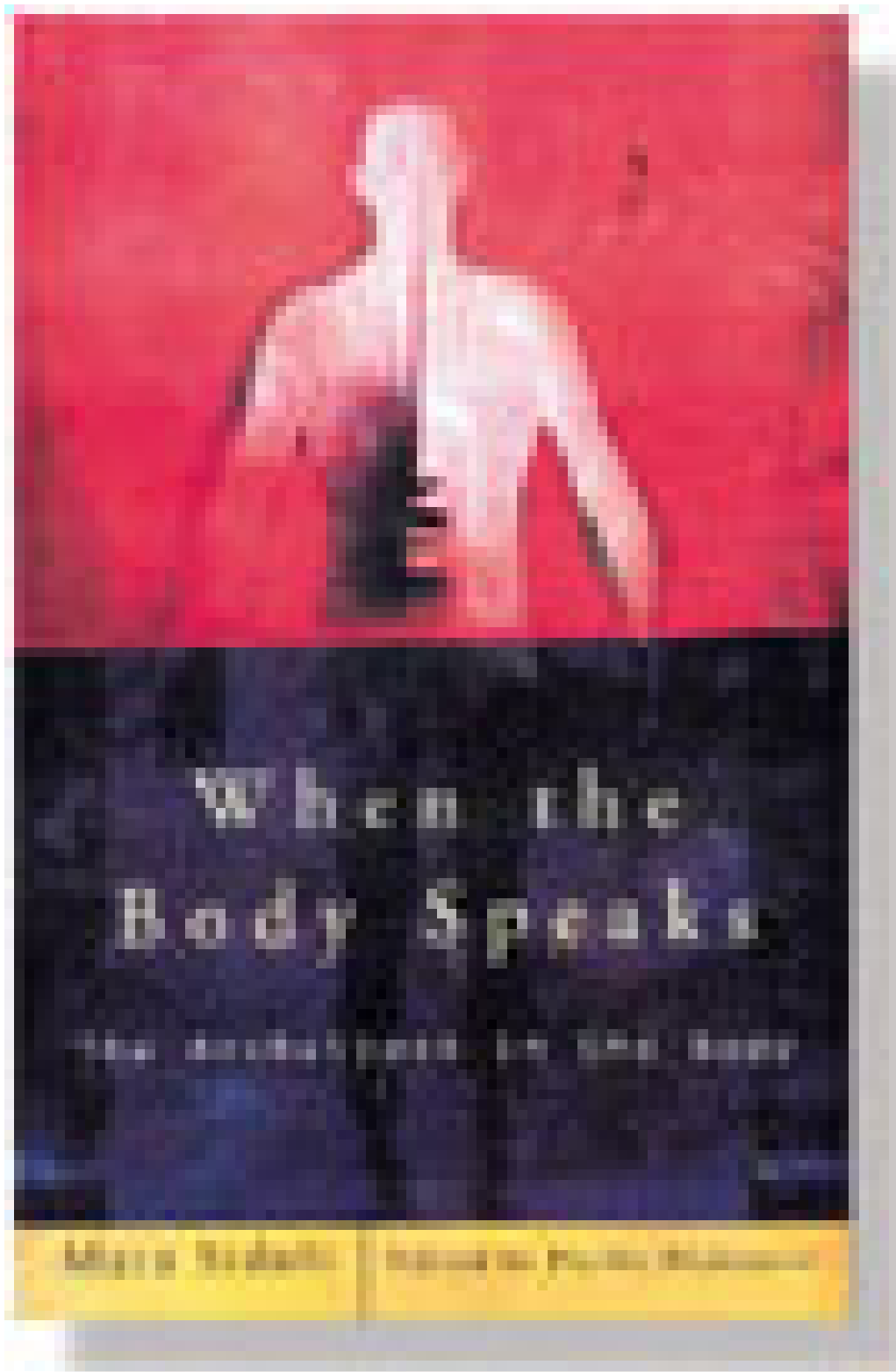

Menneskekroppen taler da alltid

BOKOVERSIKT

Bøkene fra det anerkjente forlaget Routledge tiltrekker seg alltid lett min oppmerksomhet siden forlagshuset står som garantist for et høyt faglig og litterært nivå blant publikasjonene i human- og sosialvitenskapene. Derfor vekker oppdraget fra Tidsskriftets redaksjon min umiddelbare positive interesse. Den blir omgående satt på prøve av bokens doble tittel. Tittelen pretenderer en bro mellom kroppen og menneskers sjelelige arketyper. Jeg forstår at en jungianer bebuder et integreringsforsøk, men at ordene varslers om en dyp, teoretisk inkonsistens.

Hva er så Mara Sidolis anliggende? Hun vil ikke betvile Carl Gustav Jungs teori om de grunnleggende menneskelige erfaringers forutbestemte betydning. Hun vil ikke kritisere hans dualistiske konsept om den menneskelige psyken som skilt fra den menneskelige kroppen. Hun vil ikke føye sammen hans delte psykiske univers av bevisste kontra ubevisste emosjoner. Hun vil bare gi Jungs arketyper en kropp. Hun vil hjelpe å forstå kroppslige tilstander kalt somatisering. Med andre ord, hun vil finne en plass til den ”snakkende”, den meddelende kroppen. Men hun oppfatter kroppen tydeligvis bare som talende når den uttrykker noe som ”egentlig” er noe psykisk.

Sidoli påberoper seg to teoretikere. Jungs affektteorier, broen mellom psyke og soma, bærer nemlig ikke hvis livets begynnelse og barndommens erfaring skal forstås med henblikk på den voksne som var dette barnet. Hun utvider perspektivet med Fordhams teori om en dynamisk prosess kalt ”deintegrering og reintegrering”. I en slik utvidet jungiansk modell forankrer Sidoli sitt eget arbeid som terapeut for dysfunksjonelle barn og deres mødre. Barnas feilfunksjon handler om emosjonelle og kroppslige problemer. De siste kaller hun ”somatisering”. I hennes forståelse, som er i samsvar med Joyce McDoughalls, bunner somatisering i ubevisste lyster og ønsker i barnets tidlige liv. De tilhører tiden før ordsymbolene og følger til det psykosomatiske området som bare har et kroppslig språk.

Gitt de foran beskrevne referanserammer, så forbløffes jeg av Sidolis beskrivelse av de terapeutiske prosessene som hun har muliggjort og deltatt i. I disse gjenfortellinger fremstår hun som en svært begavet terapeut. Hun forklarer sine tilnærminger ved hjelp av Jung og Fordham. Men jeg er ikke i tvil om at hun lykkes i sin tilnærming til barnet eller barnet i den voksne, fordi hun forstår de mennesker hun møter i kraft av stor empati og dypt erfaringspreget innlevelsessevne. Forklaringen virker ikke overbevisende. Forståelsen derimot gjør det. Det er underlig.

Anne LuiseKirkengen

Oslo

Publisert: 30. juni 2001. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 11. juli 2026.